

Inleiding

In 2003 verscheen mijn eerste boek over de inhoud van buitenzintuiglijke ervaringen die werden opgedaan tijdens uittredingen. De titel daarvan is *Visioenen en uittredingen*. Er zijn daarna nog eens zeven boeken verschenen die ook allemaal ervaringen weergeven vanuit een spiritueel oogpunt, dat wil zeggen vanuit het gezichtspunt van de geestelijke begeleiders. Verschillende onderwerpen zoals geboorte en conceptie, maar ook de transformatie op Aarde zijn daarbij aan de orde gekomen. Naar aanleiding van het verschijnen van deze boeken hebben veel mensen in de afgelopen jaren contact met mij gezocht om hun eigen inzichten, vragen en ervaringen uit te wisselen. Maar recentelijk kwam er een belangrijke vraag naar voren tijdens een briefwisseling met iemand die zich afvroeg: ‘Hoe waren je ervaringen dan voor de periode dat je dit eerste boek schreef?’

Uittredingen en mediamieke ervaringen zijn altijd een onderdeel van mijn leven geweest en ook voor de periode die begon in 2003 was ik bezig met schrijven. Vaak waren dat losse ervaringen, maar soms ook hele boekwerken. Ik begon hiermee in 1976 en in de loop der jaren heb ik een omvangrijke verzameling ervaringen betreffende de toekomst van de Aarde en de mensheid en de oorsprong van het leven en veel andere wetenswaardigheden opgebouwd. Vreemd genoeg voelde ik nooit de behoefte om boeken uit te geven, dat kwam pas na de publicatie van het boek *Visioenen en uittredingen*. Ik schreef alles eerst op om het voor mijzelf een plek te geven en later te kunnen onthouden. Alles bij elkaar zijn dit enige duizenden ervaringen. Slechts een klein deel daarvan is gebruikt

in de boeken die tot op heden zijn uitgegeven.

Waarom, zult u zich afvragen, publiceert ik niet alles? Het antwoord daarop is vrij eenvoudig. Niet alles is geschikt voor publicatie omdat er veel persoonlijke dingen bij zijn. Ervaringen die alleen voor mij bedoeld waren en die inmiddels hun vervulling al hebben gehad. Ook met de ervaringen betreffende de toekomst van de Aarde, de mens en het heelal om ons heen ben ik erg voorzichtig, want dingen worden snel verkeerd geïnterpreteerd en het is niet de bedoeling om mensen onnodig angstig te maken. Andere ervaringen met openbaringen van bepaalde aspecten van de mensheid en de menselijke geschiedenis zijn zo controversieel dat zij te veel heftige reacties op zouden roepen.

De uittredingservaringen zijn dus altijd een deel van mijn leven geweest en zij zijn dit nog. Soms zijn het grootse reizen ver weg van de Aarde, maar vaak ook korte, om iets specifieks te laten zien dat op Aarde plaatsvindt. Tijdens een uittreding wordt er veel gecommuniceerd. Er wordt ontzettend veel verteld en ik vraag ook heel veel. Deze vragen gaan niet alleen over mijzelf, maar ook over hoe het een en ander in elkaar steekt. Op deze wijze zijn er vele duizenden ‘gesprekken’ geweest over de meest uiteenlopende onderwerpen. Mensen vragen mij wel eens: ‘Hoe ervaar je een gesprek in de geestelijke wereld, want dit is toch anders dan met een mens op Aarde?’ Ja ... dat is het inderdaad. Ik ervaar de communicatie met een geestelijke begeleider/ster vaak als directer, vrij van emotionele lading en bovenal eerlijk. Ook als het minder prettig is of iets is wat ik diep in mijn hart niet wil horen (en dat is het best wel vaak) is men eerlijk, terwijl sommige mensen in een dergelijk gesprek er dan omheen blijven draaien of de kern ontwijken. Soms geven mensen er ook een emotionele draai aan. Anderen komen met hun oordeel of hun mening. Maar vanuit de geest wordt nooit een oordeel gegeven, het is als een spie-

gel waarin je wordt geconfronteerd met jezelf.

Gesprekken met begeleiders ervaar ik dus als direct en afgestemd op de situatie zoals die zich voordoet. Ook ervaar ik een zekere vorm van groei in de communicatie en de reizen. In het begin had ik een vastomlijnd idee hoe alles in elkaar zou zitten. Nu, na vele jaren van intense ervaringen is dat wat vloeiender en heb ik geleerd open te staan voor de meest onverwachte dingen. Het is niet zo vaststaand als het lijkt.

Wat weinig mensen weten is dat ik al deze gesprekken ook heb opgeschreven en dat uit al deze gesprekken een kort uittreksel is ontstaan dat in 1982 onder een pseudoniem is uitgegeven. Dit was dus het allereerste boekje en het had als titel *De reis naar het Licht*. Het was de allereerste poging om iets weer te geven van die andere realiteit die zo innig met ons stoffelijk bestaan verweven is. Het boekje was een verzameling van ervaringen die ik gedurende een periode van mijn leven had en waarbij de geestelijke begeleiders iets probeerden te vertellen over de grootsheid van het leven en de veranderingen die ons te wachten staan. Geestelijke begeleiders die de lezers en lezeressen kennen vanuit mijn andere boeken zoals de engel van het leven, de engel van de liefde en de vele anderen die hun inzicht en wijsheid deelden. De lezers die ook mijn andere boeken kennen zullen daarom in dit boek iets herkennen in datgene wat er verteld wordt.

Dit boekje is dus eigenlijk de voorloper van de serie die de afgelopen zeven jaar is uitgegeven. Het verschil is echter dat in dit boek alleen de gesprekken aan de orde komen en niet de ervaringen die een integraal onderdeel zijn van hetgeen ik meemaak. Het zijn openbaringen en profetieën en inzichten, vaak van een orde die niet gemakkelijk te bevatten is. De tekst is een letterlijke weergave van wat door de begeleiders van de Aarde en de mensheid aan mij gegeven is.

Toen ik dit boekje schreef was ik nog jong en en vol idea-

len. Het was een tijd waarin er voor mij veel veranderde en ik ging vol verwachting, maar ook onervaren, het leven in. Deze onervarenheid kan ik ook terugvinden in de schrijfstijl en het woordgebruik van toen. Wat ik schreef was best wel nieuw in die periode en veel mensen hebben het toen dankbaar ontvangen. Ondanks de vele vragen is er helaas nooit een herdruk verschenen en nu, na zo'n zevenentwintig jaar, heb ik het gevoel dat het goed is om dit boekje opnieuw uit te geven. Na een grondige herziening van de gebruikte taal – zonder de essentie te verliezen – is het nu gereed. Deze herziening was nodig omdat ik in dit boekje ook mijn eigen groeifasen kon ontdekken. Nu is het een welkome aanvulling op de overige boeken die ik in de afgelopen jaren schreef.

Proloog, een sprookje; zo zou het kunnen zijn

Heel lang geleden leefde er een koning die heerste over een zeer uitgestrekt rijk. Het rijk was verdeeld in twaalf provincies. En elke provincie werd geregeerd door een prins. Elke provincie had in dit rijk zijn eigen specifieke eigenschappen en taken, en de bewoners van iedere provincie hadden verschillende eigenschappen en gewoonten. In niveau verschilden ze niet. Ze hadden elkaar nodig om een geheel te vormen en werkten samen om het grote rijk goed te laten functioneren.

Vanaf het begin van de tijd tot op een zeker moment functioneerden de twaalf provincies uitstekend, maar op een dag vroeg de prins van de vijfde provincie audiëntie aan bij de koning. De koning stond zijn verzoek toe en vroeg aan de prins hoe het met hem ging en wat hij te vertellen had.

De prins vertelde hem dat hij vond dat de koning wat te oud werd om het rijk nog langer te besturen en vroeg of de koning aan een eventuele opvolger had gedacht. Hijzelf vond dat hij in zijn provincie vele goede dingen had gedaan en dat het niet meer dan reëel was dat hij de opvolger van de koning van het grote rijk met de twaalf provincies werd.

De koning sprak hem daarop vriendelijk toe en zei: ‘Als je met dit verzoek naar mij toe komt, heb je nog niet begrepen waar het om gaat. Jullie zijn mijn plaatsvervangers in jullie eigen landen, maar niemand van jullie zal mijn opvolger worden, om de eenvoudige reden dat ik geen tijd ken en jullie zelf geschapen heb. Hoe kun je denken dat je ooit mijn plaats zou

kunnen innemen. Ik ga immers niet weg of over naar een andere vorm van bestaan, ik besta.'

De prins werd daarop heel kwaad en zei: 'Als U mij niet meer macht geeft, dan zal ik deze zelf wel nemen. Mijn provincie is groot genoeg om voor zichzelf te zorgen. Ik zal er voor zorgen dat mijn land gelijk wordt aan Uw rijk en ik zal de beste zijn.' De prins verliet daarop de troonzaal, ging naar zijn gebied en kwam nooit meer terug.

Op dat moment werd alles anders. De prins had zich openlijk verzet tegen de wetten die er voor zorgden dat alles in perfecte harmonie functioneerde en dit betekende dat het vijfde gebied heel snel verwijderd raakte van het oorspronkelijke geluk dat het gehele rijk kende. Het heelal van het vijfde gebied, waarin vele planeten aanwezig waren, werd donker en op de planeten hoorde men geweeklaag en ellende van de mensen die er woonden. Er was honger, verdriet, haat, liefde-loosheid, onderdrukking, hebzucht, machtswellust, kortom alles wat zich tegen de wetten van de koning kon verzetten, verzette zich.

Na een korte periode was de vijfde provincie helemaal afgesloten van de rest. De koning verbood de overige provincies verdere omgang met de vijfde en de grenzen werden zwaar bewaakt. Toch had het verdwijnen van het vijfde stelsel een zekere invloed op de overige elf. Oorspronkelijk waren alle twaalf in balans en dat waren ze nu niet meer. De specifieke functie van het vijfde gebied was verloren gegaan en moest voor een gedeelte worden opgevangen door de overige elf. Het ging wel, maar het was duidelijk dat er minder vreugde was dan vroeger. In alle elf provincies hoopte men vurig dat de prins van het vijfde zijn fout zou inzien en terug zou keren naar het grote rijk. Men was bereid hem zijn zonde te vergeven mits hij inzag dat hij verkeerd had gehandeld en berouw toonde. Maar in werkelijkheid zakte het vijfde stelsel steeds

verder weg in de duisternis en de zwarte kracht werd steeds groter.

Op een gegeven moment nam de koning een besluit en riep zijn ministers bijeen. Na lang overleg besloot men dat men zou proberen het vijfde gebied terug te brengen in het grote rijk door de burgers van de vijfde provincie te laten zien hoever ze waren afgezakt. Men hoopte dat zij dan zouden inzien dat zij op de verkeerde weg zaten en zouden terugkeren. En dat als de prins zijn aanhang had verloren, ook hij zou terugkeren.

De hoogste raad vond dit een goede gedachte en de prins van de derde provincie nam deze taak op zich. De mensen in het derde gebied hadden zodanige eigenschappen ontwikkeld dat ze precies voor deze taak geschikt waren. Toen het plan volledig gereed was, daalde ongeveer veertig procent van de bevolking, terdege getraind, af naar het vijfde stelsel om te proberen de bevolking de situatie in te laten zien en ervan te overtuigen terug te keren. Het werd een rampzalige missie. De zwarte kracht van de vijfde provincie bleek zo groot te zijn dat de kracht van de mensen van de derde provincie niet voldoende was om de mensen te beschermen en voor ze het wisten, werden ze opgeslokt door het vijfde rijk. Ze begonnen zich net zo te gedragen als de oorspronkelijke bewoners van de vijfde provincie en werden afgesloten van het grote rijk.

Weer kwam de hoogste raad bijeen en ditmaal heel wat bezorgder. Maar liefst veertig procent van het derde gebied was opgeslokt, zodat deze provincie aanzienlijk verzwakt was. Maar wat erger was, de macht van het vijfde was gegroeid zodat een terugkeer nog onwaarschijnlijker was. De inwoners van het zevende gebied hadden inmiddels eigenschappen ontwikkeld die in dit geval heel goed te gebruiken waren om alsnog te proberen het vijfde terug te laten keren naar het grote rijk. En de prins van het zevende beloofde de raad dat maar

liefst zestig procent van zijn volk naar het vijfde zou vertrekken, met de taak het vijfde gebied en het gedeelte van het derde dat was opgeslokt, terug te krijgen. En na alle voorbereidingen vertrok hij. Ook dit werd een ramp en de prins van het zevende ontsnapte maar ternauwernood aan de kracht van de zwarte prins; met hem ontsnapte maar drie procent van zijn gevolg. Weer riep de koning zijn raad bijeen en overlegde wat nu te doen.

Omstreeks de periode van deze derde vergadering met de hoogste raad en na het verdwijnen van het grootste gedeelte van het zevende gebied, leefde er in de achtste provincie een jongeman, Aguar geheten, die een broer had, genaamd Arantex.

De twee jongens kwamen uit een voorname familie, die een gedeelte van het achtste gebied bestuurde (de provincies waren onderverdeeld in hertogdommen). Het achtste deel had binnen het grote geheel een specifieke taak, die op het geestelijke terrein lag. Naar buiten toe leken het nogal levensgenieters, maar de taken van iedere bewoner van het achtste waren in absolute zin even zwaar als die van de bewoners van andere provincies, die misschien wat meer fysiek van aard waren.

Aguar was gehuwd met Edris, een jonge vrouw uit een ander hertogdom van het achtste. Hun liefde voor elkaar was totaal. Ze genoten van elkaar en het leven en vervulden hun taak binnen het achtste. De enige die zij nog meer liefhadden was de koning van het grote rijk, omdat ze wisten dat zij hun bestaan en hun geluk aan niemand anders te danken hadden dan aan hem. Arantex, op zijn beurt, was gehuwd met Necedia, een zuster van Edris en zij hadden een soortgelijk bestaan in het achtste.

Op een dag, lange tijd geleden gerekend in aardse jaren, kregen zij te horen dat de strategie van de koning, zijn minister en de prinsen van de provincies was veranderd en dat zij

hadden besloten om het op een andere manier aan te pakken. Tot op dat moment had men geprobeerd de inwoners van het vijfde wijzer te maken, ze te laten zien hoe ze moesten terugkeren naar het grote rijk, de prins wakker te schudden, en hem te dwingen terug te keren naar de koning. Het derde en het zevende stelsel waren voor deze taak geschikt bevonden, maar waren bij het uitvoeren van deze taak bijna volledig vernietigd en opgeslokt door het vijfde. Daarom had men besloten om nu niet de bewoners van het vijfde aan te pakken, maar de zwarte prins zelf. Dit werd de nieuwe strategie:

Men zou de prins op geestelijk gebied aanpakken en bewust maken; zijn zwakheid zou aantonen dat hij niet de werkelijke koning was maar alleen maar de prins van het vijfde gebied. Men hoopte dan dat de bevolking van de vijfde provincie dat zou inzien en zou terugkeren naar het grote rijk. Voor deze taak was het achtste het meest geschikt. Zijn eigenschappen lagen op geestelijk gebied en de prins van het achtste was ervan overtuigd zijn broer op deze wijze terug te kunnen brengen naar de harmonie van het hele rijk. Maar er waren wel risico's aan verbonden. Want als er mensen van het achtste gebied zouden worden opgeslokt in de vijfde provincie, dan zouden de krachten die zij hadden en die normaal positief functioneerden, negatief gaan werken en zodoende nog meer ellende kunnen veroorzaken dan nu.

Er werd een soort 'leger' gevormd uit de inwoners van de hertogdommen van het achtste, en ook Aguar en Arantex deden mee. Beiden voerden hun eigen groep van medewerkers aan en gezamenlijk daalden ze af naar het vijfde stelsel. Edris en Necedia waren niet meegegaan en waren erg ongerust over de afloop. Beiden hadden hun echtgenoten op het hart gedrukt toch vooral voorzichtig te zijn, niet overmoedig te worden, en heelhuids terug te keren, anders zou het verdriet onbeschrijfelijk zijn.

In het begin ging het goed. De tocht naar het vijfde was zonder moeilijkheden verlopen. Maar naarmate men het vijfde naderde, werd de sfeer om hen heen heel anders en kregen ze te maken met trillingen waarvan ze het bestaan zelfs niet vermoedden. Vooral bij het passeren van de grens van het vijfde kreeg de groep het erg moeilijk. Want wat niemand ooit had begrepen, was dat er in het vijfde een elektrisch veld was gevormd door de zwarte krachten die daar aanwezig waren, die in staat waren een ziel met een positieve gedachte en een liefdevolle kracht zo te veranderen, dat deze ziel buiten zijn wil om met haat gevuld werd zonder dat hij zelf wist waarom. Ook zorgde deze elektrische kracht ervoor dat het bewuste contact met het grote rijk volledig verstoord werd, zodat alleen de realiteit van het vijfde rijk overbleef.

Ook de uitwerking op Aguar en Arantex was niet gering. Hoe hadden zij het in hun hoofd gehaald om te denken dat zij als hertogen in staat zouden zijn een prins van een heel stelsel aan te vallen en te overwinnen? Alle krachten van de groep werden gebundeld en het geestelijke gevecht begon. Het werd één der meest dramatische nederlagen die ooit in de geschiedenis van het grote rijk is geleden. De enorme kracht van de zwarte prins en zijn dienaren slokte hen op in het vijfde gebied en maakte hen ondergeschikt.

In hun verdriet over het verlies van hun echtgenoten, daalden ook Edris en Necedia af met een tweede groep om de eerste groep te redden, maar ook deze groep werd opgeslokt en maar enkelen ontkwamen. De zwarte kracht maakte dat Edris en Necedia zichzelf verloren en daardoor hun echtgenoten; men was verspreid over de planeten van de provincie en wist van elkaars bestaan niet langer af.

Omdat de mensen van het achtste nog niet zolang onder invloed waren van de kracht van de zwarte prins en de mensen en wezens die nu in de vijfde provincie woonden, waren ze

toch, mede dankzij hun eigenschappen, in staat een zeer gebrekkige vorm van communicatie met het grote rijk te onderhouden. Heel langzaam herstelden zij zich van hun val en begonnen zij in te zien op welke wijze zij zich vanuit hun nieuwe positie nuttig konden maken om het vijfde terug te brengen naar het grote rijk. Zij werden bewust en konden met zichzelf werken om bewust het duistere om te zetten in het Licht. Ze werden daarbij geestelijk geholpen door de mensen van het twaalfde gebied, die inmiddels ook besloten hadden hen te hulp te komen. Deze mensen van het twaalfde waren door hun eigenschappen in staat aanwezig te zijn in het vijfde en er toch weer niet te zijn. Zij lieten hun lichaam achter en konden met hun geestkracht toch te hulp komen in de vorm van engelen die de mensen in het vijfde stelsel bijstonden. Daarom kreeg de zwarte prins geen invloed op deze groep.

Heel langzaam begonnen de leden van het achtste in samenwerking met het twaalfde en het derde en zevende aan hun groei terug naar het grote rijk. Hoewel heel langzaam, lukte dit toch en de koning verheugde zich daarover. Ook de bewoners van het vijfde stelsel zelf werden langzaam meegevoerd naar boven en geleidelijk aan waren de eerste planeten, die het dichtst bij de grens met het grote rijk lagen, al gezuiverd. Het werd een lange weg van vallen en opstaan en leren. Leren om met het leven om te gaan dat beïnvloed werd door duistere krachten. Ook de vier personen uit ons verhaal, Aguar, Edris, Arantex en Necedia, ontkwamen daar niet aan. Gedurende de vele stoffelijke levens die werden geleid, maakte men veel fouten. Vele hartstochten, haatgevoelens, maar ook gevoelens van liefde werden uitgeleefd en er ontstond veel karma, dat ook weer opgelost moest worden.

Inmiddels was de koning zelf aangekomen op alle bewoonde planeten van het vijfde gebied in de gedaante van een menselijk wezen. Afhankelijk van de achtergrond en cultuur van

de planeet werd dit menselijke wezen op verschillende manieren gezien. Ook de Aarde werd bezocht en naar aanleiding van deze bezoeken riep hij zijn ministers weer bijeen om een besluit te nemen. Hij had tijdens deze bezoeken vele dingen gezien. Vele dingen stemden hem vreugdevol, maar er waren ook nog vele verdrietige dingen. Hij sprak tot zijn ministers: ‘Het vijfde gebied is gelukkig bezig aan zijn hereniging met het grote rijk, maar deze provincie is ernstig vervallen en vervuild. De krachten in het rijk zijn van dien aard dat het voor de mensen die het verst van mij verwijderd zijn, erg moeilijk wordt om terug te keren. Het kost de mensen van de overige provincies te veel energie om deze mensen ook te doen inzien welke weg zij bewandelen; dat betekent dat de hereniging nog lang zal worden uitgesteld. Ik zal daarom genadig zijn en de vijfde prins en zijn volk een nieuwe provincie geven met nieuwe planeten en huizen en sferen die nog helemaal schoon zijn. Het oude levenssysteem zal dan vernietigd worden en de mensen mogen zich verder ontwikkelen in dit nieuwe schone gebied. Misschien dat ook dit gebied weer vervangen zal moeten worden; ook dan zal ik genadig zijn en weer een nieuwe schepping geven. Ik zal dit net zolang doen totdat elke ziel die mij toebehoort weer bij mij terug is, zodat de twaalf provincies weer in volledige harmonie kunnen samenleven en -werken in mijn rijk.’

Dit besluit is nu circa tweeduizend aardse jaren geleden genomen en in die periode hebben vele zielen die op de grens staan om naar hun huis terug te keren, besloten om mee te helpen deze overgang te realiseren. Voor Aguar en Edris en Arantex en Necedia betekent dit in ieder geval het geluk dat zij na een enorme periode van afwezigheid weer naar hun huis mogen terugkeren en elkaar weer vinden in de liefde van hun zelf en hun schepper. Op den duur is dit bedoeld voor alle zielen die in deze periode op wat voor wijze dan ook een stuk van

deze val hebben meegemaakt. Na deze overgang naar het nieuwe levenssysteem, dat al gereed ligt om te worden overgenomen door de bewoners van de oude provincie, is het voor de bewoners van het achtste gebied die gevangen raakten in het vijfde gebied al voorbij. Ook voor veel anderen die op individueel niveau hard gewerkt hebben aan zichzelf en hun omgeving. Zij zullen niet langer in de stof terug hoeven verkeren, tenzij ze daar zelf voor kiezen. En zij zullen de taak overnemen van degenen die nu deze taak vanuit het twaalfde stelsel uitvoeren. Net zolang totdat het vijfde gebied weer teruggekeerd is naar het grote rijk. Zo zal het zijn.